

„Évszakmágia, világvége, humor és testvéri szeretet
egy ízig-vérig pörgős kalandban, ahol a fordulatok úgy
csapnak arcon, mint egy augusztusi hóesés!”

– Nagy Viktória

fine
selection

AUX ELIZA

Aux Eliza

ÓZONŐRÖK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2022

„Ezen társaság tagjai
megesküsznek, hogy erejükkel
a világot fogják szolgálni,
felügyelik, irányítják az
évszakok váltakozását. Célunk
az együttműködés az ember és a
természet békés együttélésének
érdekében. Kívülállónak
beszélni a társaságról szigorúan
tilos!”

(Feljegyzés az Ózonőr Társaság
létrehozásának jegyzékéből.)

1. fejezet

Melánia

A testvérem nagyon pipa egy fára. Szerintem a legszívesebben behúzna neki egyet, de beéri egy egyszerű nyelvtétessel és dühös toporzékolással.

Reggel van, iskolaidő előtt, és a kertünkben áll az egész család. Október ellenére kellemesen langyos a levegő.

– Koncentrálj, Ősz! – dorgálja apa, amitől a nővérem csak még idegesebbnek látszik. Göndör haja csapzottan hullik az arcába. Olyan sokat próbálkozott már az ősz megidézésével, hogy teljesen belevörösödött az arca.

Sosem fogom megszokni, hogy a testvéreim amolyan varázslófélék. Rufina el tudja hozni a világba az őszt. Zorán nyarat tud varázsolni. Ő meg sem próbálja elrejteni a vigyorát Rufina bénázását látva. Szvetlána, a tavasz ózonőre, mindig igyekszik biztatni Rufinát, de ezzel csak még jobban idegesíti. És Líviusz, aki a téllel tud bánni, legtöbbször csak áll keresztbe tett kézzel, és úgy néz ki a fejéből, mintha matekpéldán gondolkodna.

Apa annyira odavan értük, hogy gyakran az évszakuk nevéen hívja őket.

Bárki más megveszne egy ilyen családjáért. Hát, én nem.

Én kicsit sem vagyok különleges, és a családom előszeregettel döngöli ezt az orrom alá.

Rufina kitárja a kezét, és rákiabál a fára:

– Érlelj!

Nem történik semmi. Most kellene a zöld leveleknek megsárgulniuk, és a fának a gyökerein át továbbadnia az ősz a világnak, hogy mindenhova eljusson.

– Érlelj már, ezt nem hiszem el!

Rufina leengedi a kezét, és kétségbeesetten fordul apánk felé.

– Miért nem történik semmi?

Apa régen a nyár ózonőre volt. Mivel a testvéreinek nem született gyereke, az ő családjában pedig őt is, így egyértelmű volt, ki örökíti tovább a hagyományt és a varázserőt.

Apa a fához lép, és megkocogtatja a törzsét, majd letör egy darabkát az egyik ág végéből, és legnagyobb döbbenetemre megkóstolja, mintha csak ropi lenne. Elhúzó a szám. Zorán hangosan pfujolni kezd, de apa egy kézmozdulattal csendre inti. Az ág ropog a foga alatt, úgy ízlelgeti, mint valami szupermenő ételkritikus.

– Pedig... – mondja zavartan. – Minden rendben van. Nincs jele semmi kártevőnek, ami árthatott volna a fának.

– Vagyis Rufina szimplán csak béna – konstatálja Zorán, kaján vigyorral az arcán.

– Nem vagyok béna! – szól Rufina erélyesen, és úgy néz Zoránra, hogy még én is megijedek, pedig nem is nekem szánja azt a gyilkos pillantást. – Talán a földdel van valami.

Apa a bajuszát pödörgetve lehajol a földhöz, elegáns zakója megfeszül a hátán a mozdulatra.

– Igen, elképzelhető. Haladéktalanul ellenőriznünk kell! Megérinti a talajt, de szerencsére azt nem kezdi el kószolgatni. Rufina ismét magasba lendíti a kezét, és próbál hatni a fára. Persze eredménytelenül.

– Nem akarok közbevágni – szólalok meg, magam elé tartva Rufina iskolatáskáját –, de el fogunk késni, és dogát írunk.

Rufina még egyszer megpróbálja elhozni az ősz, aztán megadóan felém fordul, és elveszi tőlem a táskáját. Sehol egy köszönöm, de meg sem lep. Rajtam és a többiekén már mind rajtunk van a táskánk, mi csak azért jöttünk ki, mert miért ne.

Ha az egyikük varázsol, a többi nézi. Azt ugyan nem értem, miért jövök ki mindig megnézni az alakításukat, hiszen nekem nincs semmi különleges képességem. Legfeljebb tapsolni tudok, vagy szurkolni, mint azok, akik a kispadon ülnek. Azt meg inkább kihagyom.

– Ügyesek legyetek! – integet utánunk anya.

Az iskola csak pár utcányira van, ezért nem busszal megyünk, hanem sétálunk. A családjunk nagy hangsúlyt fektet a környezetvédelemre, ezért van például bambuszfogkefének, napelemek a háztetőn, esővízgyűjtő és házi komposztáló a kertben, és még sok hasonló. A szüleink mindig azt mondják, tisztelnünk és óvnunk kell azt, ami a miénk, hogy az is tisztelhesen minket.

– Segítsetek már a dogában, légydzi! – kéri Zorán a lehető legmeggyőzőbb hangján.

– Ha tanultál volna, most nem lennél ilyen bajban – szólja le Líviusz a maga szokásos komolyságával.

– Tanultam, esküszöm! Csak valahogy mégsem értem az egészet.

Rufina a szemét forgatja. Persze neki könnyű, hisz ő ki-tűnő, és feleannyi idő alatt megtanulja a dolgokat, mint

bárki más. A tanárok nem győzik dicsérni, míg Zoránt nem győzik szidni.

Még nekem is fura, hogy ötös ikrek vagyunk, hiszen egyáltalán nem hasonlítunk. Na jó, külsőre talán egy kicsit, hiszen mind az ötünknek göndör, barna fürtjeink és talajbarna szemünk van, de a személyiségünk nagyon is eltérő.

Rufina az iskola megszállottja, és kiakad, ha valami nem sikerül neki tökéletesen – ezt bizonyítja az előbbi őszhozós eset is.

Zorán a legnépszerűbb srác a nyolcadik osztályban, mindenki vele akar barátkozni, és könnyen szóba elegyedik bárkivel.

Líviusz született zseni, ha festésről van szó. Gyönyörű tájképeket csinál, mindig versenyekre akarják hurcolászni, de ő sosem megy, és nem szereti mutogatni a műveit.

Szvetlána pedig... az aranyos Szvetlána, minden fiú álma, a született kedvesség mintaképe. Ő anyára ütött.

Az én nevem Melánia, és... valahogy egyikőjükhöz sem hasonlítok. A legjobb barátaim kitalált szereplők a kedvenc filmjeimben és könyveimben, és nem dicsekednek velem sem az osztálytársaim, sem a tanárim. De még a saját családom sem.

Épp becsengetésre érünk az osztályterembe. Rajtunk kívül már mindenki a padjában ül, és a füzetét lapozgatja, hogy még egyszer utoljára átnézze a verselemzéseket, amikből most írni fogunk. A jöttünkre persze azonnal fel figyelnek, nem mindennapi látvány öt iker késése a hónap legnehezebb dogájáról.

Persze nem sokáig bámulnak, hamar visszafordulnak a jegyzeteikhez. Ők is aggódnak.

Ledobom a táskám, és leülök a helyemre az utolsó padban. Kisvártatva Macska tanárnő is megérkezik. Azért hívjuk macskának, mert mindig macskás táskával és ilyen

felsőben jön tanítani. Aranyos nőnek látszik, nagyon nehéz dolgozatokat szokott összeállítani.

Ahogy kiosztotta a lapokat, láttam, most is fogós feladatokat adott. Ha szerencsém van, egy hármast sikerül szereznem belőle.

Megírtuk a dolgozatot, és beszedte a lapokat.

– És most haladjunk tovább az anyaggal. A következő témánk nem más, mint...

Am hirtelen kopognak az ajtón, és anya lép be rajta.

– Elnézést kérek a zavarásért – mosolyog kedvesen a tanárnőre –, de el kell kérnem az ikreket, ha nem probléma. Családi vészhelyzet van.

A mosoly lehervad az arcáról, és helyette szomorú, aggodalmas arcot láttam. A gyomromba kő ül. Vajon mi történhetett? Amikor eljöttünk, még minden normális volt. Már amennyire mi azok vagyunk.

Macska tanárnő nem ellenkezik, ezért elpakoljuk a cucunkat, és anya után iramodunk.

– Gyertek, gyerekek!

Elindulunk hazafelé.

– Mi történt? – kérdezi rémülten Szvetlána a körmét rágva. Mindig ezt csinálja, ha ideges, bár egy ideje már nem volt erre példa. Miért is lett volna? Van szuperereje, népszerű is, mi kellhet még?

– Apával van valami, ugye? – találgat Rufina.

– Ne itt! Otthon mindent megtudtok majd – inti le anya.

– Akkor csak nem történhetett olyan nagy baj, nem? – próbál nyugodtnak látszani Zorán, de látom rajta, abból, ahogy görnyedve megy, hogy ő is ideges. – Ismeritek a mondást, nem? Ami most fontos volt, később is az lesz.

Senki nem nevet. Ettől csak, ha lehet, még feszültebb a hangulat, ahogy végigmegyünk a napfényes utcákon. Érzem, ahogy kezdek kimelegedni, mintha nyári reggel

lenne, pedig már október van. Mikor akar végre eltakarodni az eddigi hőség?

Líviusz és én csendben baktatunk hátul.

Valami nincs rendben, ezt mindannyian tudjuk.

Elhaladunk a kedvenc ruhaüzletem előtt, aminek a kirakatába kis tévét tettek ki, hogy magukhoz csalogassanak pár járókelőt. Épp a híradót mutatják benne, egy egész erdőnyi kivágott fát. Ijesztő látvány, összeszorul tőle a gyomrom. Csak egy pillantást tudok vetni rá, mert sietnünk kell tovább, de a főcímet még el tudom kapni:

Az erdő helyén legelő lesz a marhák számára... A többit nem hallom, elnyomja az utca és az éppen begördülő kukáskocsi tolatásának zaja.

– Ne csináld már! – erősködik Rufina anyának. Elég erőszakos tud lenni, de most megértem, én is tudni akarom, mi történt, ami miatt el kellett jönnünk az iskolából. – Jogunk van tudni! Mondd már el!

Anya felsóhajt.

– El fogom, de erről nem beszélhetek nyilvánosan. – Érzem a hangján, hogy egyre türelmetlenebb.

– Ha ez is olyan ózonőr izé, én miért jövök? – csúszik ki a számon.

Anya idegesen felém fordul, már ettől az egy mozdulattól ziláltabbnak tűnik a szabályos konty, amibe a haját fogta.

– Hogy nézne ki egy családi vészhelyzet a család minden tagja nélkül?

Ez jogos. Nem kérdezek többet, csak megyek a többiek után. Úgyis hétvége jön, legalább kapok egy extra nap pihenőt, míg a tesóim superhősöset játszanak. Nekem megéri.

A kukásautó leparkol kicsivel előttünk, és láthatósági mellényes munkások elindulnak a legközelebbi kuka felé, ami csordultig tele van háztartási szeméttel és más

hulladékkal. Attól, hogy a mi családjunk szelektíven gyűjti a hulladékot, egyesek még mindig nem tesznek így. Mi szétválogatjuk a papírt, a műanyagot, a színes üveget és a fehéret, valamint a fémet, hogy újra tudják hasznosítani.

A következő kukához érnek, de az egyik munkás véletlenül megbotlik, és feldönti. A rengeteg bűdös szemét mind a lábunk elé borul, még a cipőmre is jut egy rohadt bálnánhéj. Szvetlána iszonyodva hátraugrik, Rufinán látom, hogy mindjárt kiabálni kezd a munkással, Zorán pedig fennhangon panaszodik:

– Ne már, haver! Ez a kedvenc farmerom!

– Ne álljatok meg! – Anya már a sarkon jár, ezért mind utánasietünk.

Líviusz le akar hajolni, hogy segítsen, de megfogom a karját, és magam után húzom.

Otthon iszonyú nagy a felfordulás. Mindenféle nemzeti-ségű és nyelvet beszélő, egyenruhás ózonőr van a házukban.

Ugyanolyan egyenruhát viselnek, mint amilyen a testvéreimnek is van a szekrényben. El is szaladnak gyorsan átöltözni.

A férfiak fekete nadrágot, hozzá illő zakót hordanak, amit aranygombok díszítenek; a nők kockás szoknyát, fehér inget és fekete blézert. És persze ott van az elmaradhatatlan, mellzsebre varrt szimbólum is, közvetlenül a szívük felett. Felnőtteken, mondjuk, elég nevetségesen áll ez a szerelés.

A szimbólum jelzi, hogy az ózonőr melyik évszakkal tud bánni. Van például egy esőfelhő jelű, ő az esős évszakot tudja irányítani a trópusokon. A testvére pedig a száraz évszakot. Rufinának sárga falevelet varrt anya a ruhájára, Zoránnak napot, Szvetlánának valami tavaszi virágot, Líviusznak meg hópelyhet.

Anya nekem is csinált egyenruhát, de az enyémen nincs semmilyen jel. Az átlagosoknak sajnos nem jár. Biztos azt hitte, hogy ezzel majd nem érzem magam annyira kívülállónak a többiek mellett, de csak rátett egy lapáttal a magányosságomra.

– Mi tartott eddig? – Apa a tanácsterembe vezeti a csapatunkat, ami lényegében egy hatalmas nappali.

Az Ózonőr Társaság évente szokott gyűlést tartani, és apa felajánlotta a házunkat. Van hatalmas kerek asztal, plafonig érő könyvespolcok (nem tudom, minek, de nekik biztos fontos), és pontosan annyi szék, ahány ózonőr van a világon... és van belőlük egypár.

Mennyivel egyszerűbb lenne az élet, ha a föld minden pontján pontosan ugyanolyanok lennének az évszakok, és csak a családunk tagjai lennének itt! De nincs ekkora mázlink, ezért most tömve van a ház mindenféle nyelvet beszélő idegennel, akik miatt meg kellett tanulnunk angolul.

Az egyenruhás alakok lassan elfoglalják a helyüket a kerek asztal körül. A testvéreim apa körül ülnek, Líviusz és Zorán a bal oldalán, a lányok pedig a másikon. Apa ugyan már nem ózonőr hivatalosan, de a testvéreim még csak tizennégy évesek, ezért mindent neki kell felügyelnie, amíg nagykorúak nem lesznek.

Apa megköszörüli a torkát, mire a nyugtalan zsidobongás abbamarad a teremben.

– Elnézéseketek kérem, amiért ilyen váratlanul hívtam össze ezt a találkozót! – kezdi.

Végre kiderül, miért kellett eljöttünk a suliból!

– Megbocsátunk neked, Nyár! – mosolyog rá egy sötét bőrű, rasztahajú, középkorú nő.

Az Ózonőr Társaságban senkinek nincs külön neve, legálábbis nem használják egymás közt. Csak az évszakuk nevét mondják. Apa ezt tudja fokozni, és gyakran akkor is

évszakoknak nevezi a testvéreimet, amikor nincs semmiféle gyűlés. Rufina nem szokott neki örülni, mindig mérgesen odaveti, hogy nevük is van, nem csak erejük. Apa persze ilyenkor bocsánatot kér, de másnapra el is felejtí a dolgot, mintha semmiség lenne.

– Azonban itt nincs helye kívülállónak – folytatja a nő, és egy kecses mozdulattal felém mutat.

Mindenki felém fordul, én pedig iszonyú zavarban érzem magam. Nekem nincs külön székem, ezért megálltam az ajtóban, onnan figyeltem mostanáig az eseményeket. Úgy néznek rám, ahogy utálok: egyértelműen az értésemre adják, hogy nem tartozom ide. Eddigi életem során rettentő sok ilyen nézést kaptam már, de ezt nem lehet megszokni. Még apa és a testvéreim is arra várnak, hogy lelépjek.

– Melánia, légy oly szíves! – Apa az ajtóra mutat, én pedig szó nélkül sarkon fordulok, és kísétálok rajta. Becsukom magam mögött, ahogy elvárják tőlem, és jó hangos léptekkel megindulok a szobám felé.

De félúton visszafordulok. Lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodok, és hallgatózok.

2. fejezet

Líviusz

Egyszer megtanítom Melániát rendszeresen hallgatózni. Anynyira egyértelmű, hogy ott áll az ajtó előtt! Látszik az árnyéka az ajtó alatt. Csoda, hogy rajtam kívül senki nem vette észre. Kapni fog érte, ha rajtakapják.

De a teremben mindenki arra figyel, amit apa mond. Mert őszintén szólva elég sokkoló dolgok hangzanak el a szájából.

– Aggasztó híreim vannak, ami nem tűr halasztást – sóhajt, a ráncok elmélyülnek az arcán. – A bolygónk veszélybe került.

A nadrágja zsebéből elővesz egy távirányítót, és valamit benyom rajta. A relaxák leereszkednek az ablakra, a szoba félhomályba burkolózik. A monitorról elkezd vetíteni a könyvespolc melletti üres falra. Mind arra fordulunk a székünkkel, hogy lássuk. Az első képen egy erdőtüzet látok, egy nagyon nagy területet borítanak el a lángok.

Erre én is felfigyelek.

– Ez épp most történik több helyen is a világban – mondja apa, miközben újabb és újabb szörnyű képek peregnek le előttünk. Kivágott erdők, halmokban álló szemét, kiszáradt tavak, sok-sok füst, amit gyárkémiények okádnak ki magukból, és nyomorult, élelmet kereső állatok.

– Nem értem – szól egy apa korabeli, lenyalt hajú férfi.

– Erdőtüzek mindig is előfordultak, mi ebben olyan különleges?

– Az, hogy ezt szándékosan okozták. Ahogy ezeket is az elmúlt évek során.

Újabb és újabb képeket mutat égő erdőkről és szenesre égett földterületekről.

– Gyűjtogatók? – kérdezem, és az államot a tenyerembe támasztom. Az iskolában mindig rám szólnak, hogy ez illetlenség, de én így szeretek gondolkodni. – Vagy hanyagság?

– Haszon – válaszolja apa egyszerűen.

– Kinek érné meg, hogy felgyújtson egy erdőt? – szörnyülködik Svetlána, és a tenyere mögé bújik, hogy ne is lássa azt, ami történik.

– Annak, aki kezdeni akar valamit a földdel – feleli Rufina, apa pedig bólogat.

Már sokszor beszélt róla nekünk, hogy azt a sok dolgot a boltok polcain hogyan termelik meg. Arról, hogy egyes ételek előállításához szóját, pálmaolajat termesztenek, és szarvasmarhát tenyésztenek. Tudom, hogy rengeteg hely kell ennek a sok dolognak a megtermeléséhez. Ezért kivágják az esőerdőket, annak ellenére, hogy ez tilos. Ezért igyekszünk mi csak olyan dolgokat venni, amikről tudjuk, hogy nem irtottak erdőt a megtermeléséhez.

Változik a dia, ezúttal egy tengert látunk. A partra mindenféle hulladékot sodort az áramlat, a víz felszínén

műanyag palackok és egyéb szemét úszik. A víz színe sem kék, sokkal inkább szürkésbarna.

– Ez meg mi a csoda? – Egy nagyjából velünk egykorú, pattanásos srác undorodva mered a következő képre. Az ő jele egy krizantémvirág, ebből tudom, hogy ő Japán, és más távol-keleti, hasonló éghajlatú ország őszét képviseli.

A fotón egy hatalmas olvadó jégtáblát látunk, rajta egy riadtan tűnő jegesmedvével. A jégtábla csak úgy sodródik a vízen, mint a jégkocka a limonádében. Ettől én is megijedek. A kezemmel letörlöm a homlokomon gyöngyöző izzadságcseppeket, és arra gondolok, hogy ennek nem kéne így lennie. Túl meleg van, biztos amiatt olvad meg a jég. Mi lesz, ha az összes jég elolvad? Mi lesz akkor a jegesmedvékkel?

– Ezek is most történnek szerte a világban – mondja apa kimért hangon, de a szeme csillogásából és megfeszült izmaiból látom, hogy ő is aggódik. – Ahogyan ezek is.

A képek csak jönnek és jönnek. Füstölő gyárak, hatalmas szemétkupacok, sivatagok, szemetet eldobó emberek és szörnyűbbnél szörnyűbb fotók váltják egymást. Láthatóan apa sosem fog kifogyni belőlük. A fejem megfájdul ettől a sok szörnyűségtől.

– Elég ebből! – Egy idős, hosszú, ősz hajú asszony kop-pant egyet a botjával, mire mindenki rá figyel. – Mit akarsz ezzel mondani nekünk?

Apa kikapcsolja a vetítőt.

– A lányom hetek óta nem tudja megidézni a közép-európai őszt – mondja szigorúan. Rufina nem néz senkire, behúzza a nyakát, mintha szégyenkezne amiatt, hogy először az életben nem sikerül neki valami. – És azelőtt a fi-amnak is nehezen sikerült elhozni a nyarat. Évek óta ők végzik az ózonóri munkát a családban, megvan az erejük hozzá, magam teszteltem le a tudásukat. Mégis évről évre

nehezebb dolguk van, pedig nő a gyakorlatuk az évszakhozásban. Valami belezavar a világ rendjébe.

Kezdem érteni, mire gondol, de őszintén szólva kicsit sem tetszik nekem a dolog. Nem azért, mert nem adok neki igazat, inkább azért, mert ha igaz... ha tényleg veszélyben van a bolygó, azt nem lesz egyszerű megoldani.

– Ez igaz! Nekem sem sikerült tegnap az évszakváltás – szólal fel egy tépett fekete hajú, duci lány. Vele már beszélgettem korábban, ő a kínai őszt képviseli. Nálam maximum tíz évvel lehet idősebb, vagyis neki már több gyakorlata van, vagy kellene lennie. Kizárt, hogy egy tapasztalt ózonőr ne tudna elvégezni egy ilyen rutinfeladatot.

– Nekem is csak hatodjára ment – emeli magasba a kezét egy szemüveges, kopasz férfi, aki a trópusi nedves évszak ózonőre volt.

Még páran jelentkeznek. Ideges susmogás uralkodik el a teremben. Próbálok kiszűrni, miket beszélhetnek, de nem értem jól a szavaikat. Talán félnek, ha hangosan is kimondják a problémát, valósággá válik.

Kizárt, hogy Rufina hibája legyen, hogy nem tudja elhozni az őszt. Ennyi ózonőr nem tévedhet. Apának igaza van, valami nem stimmel.

– És szerinted a képeknek, amiket mutattál, köze lehet ehhez? – kérdezem. Valakinek ki kell mondania, és ha mások nem merik, megteszem én.

Apa visszakapcsolja a vetítőt. Ezúttal a bolygóról látunk két képet egymás mellé téve. Színes foltok vannak a felszínén; az első képen jóval kevesebb piros, mint a másodikon. Ott már a gömb egy elég természetes részét eltakarja.

– Az első kép a születésetekkor készült, tizennégy éve. A másik kép tavaly – magyarázza apa. A susmogás elhal, és ismét felé fordul mindenki. – Ez a két kép mutatja az átlaghőmérsékletet a világon. Az első képhez képest

drasztikusan emelkedett az egész bolygón. Ez kánikulákhoz és sivatagok kialakulásához vezetett az évek során. Mint azt mind tudjátok, az idei nyár szokatlanul meleg volt. És ha nem teszünk valamit, akkor ennél csak rosszabb lesz.

– De hát... – hebeg az idős, botos ózonőr. – Ez lehetetlen! Rendszeresen változtattuk az évszakokat! Ha ez igaz, akkor mind nagy veszélyben vagyunk.

– Bocs, hogy így közbeszólok, de miért baj az, hogy nőtt a piros folt? – kérdezi Zorán a második képre mutatva.

Hát persze... nem figyelt apa tanóráin. A legtöbb ózonőr megrovó pillantást mér rá, de apa elmondja neki:

– Az a baj, hogy sokkal nagyobb, mint régen volt, és nagyon hirtelen nőtt meg a hőmérséklet. Ez felborítja a természet rendjét, ezért van kánikula és szeszélyes időjárás.

Zorán értetlenül néz rá.

– Ha szeszélyes az idő, és nem esik annyi eső, mint szokott, lesznek állatok, amik nem tudnak enni, mert nem nő növény. És akkor kevesebben lesznek, és azok az állatok sem jutnak ételhez, amik őket ennék meg. Felborul minden – mondja Rufina a szemét forgatva.

– Áh, világos! – kap a fejéhez Zorán. – És mi közünk nekünk ehhez ózonőrként? Nekünk az a dolgunk, hogy évszakokat váltsunk.

– És az, hogy őrizzük a természetet! – szólok idegesen. – Ha károsul, nem tudunk évszakot sem váltani, érted már? És most a szennyezés miatt károsult! Emberek milliárdjait veszélyeztető problémával állunk szemben, de hogyan ezt eddig senki nem vette észre? Ózonőrök vagyunk, nem az a feladatunk, hogy elintézzük, a természetben minden zökkenőmentesen működjön?

Megrovón nézek szerteszét a tanácsteremben, de mindenki csak a ruháját húzogatja, vagy próbálja kerülni a

tekintetemet. Hát persze... minek is vállalna felelősséget bárki?

Végül apa töri meg a csendet.

– Az az igazság, fiam, hogy észrevettük. Még akkor tudomást szereztünk a probléma létezéséről, amikor ti egészen kicsik voltatok. De akkor még olyan kicsi volt, hogy nem vettük komolyan.

Ökölbe szorul a kezem. Ez nem lehet igaz! A társaságnak kötelessége lett volna jelteni mint felmerülő veszélyforrást!

– Akárhogy is – köszörüli meg a torkát apa –, a világunk soha nem látott veszéllyel néz szembe. Az évszakok egyre szeszélyesebbé válnak, és félok, hogy hamarosan teljesen elveszítjük felettük az uralmat. Az pedig...

– Világméretű káoszt eredményezne – fejezem be helyette a gondolatmenetet.

Az ózonőrök maguk elé merednek, láthatóan senki nem tud mit kezdeni a helyzettel.

– Hogy lehet az – szólal meg Rufina –, hogy csak most jelent meg ekkora gyorsaságú felmelegedés a világban?

– Remek kérdés – mondja apa. – Erre még keressük a választ.

– Olyan gyorsan nőtt a hőmérséklet, nem lehet véletlen... Mintha valaki szándékosan akarná elpusztítani a bolygót.

– Miért akarna bárki ilyet tenni? – kérdezi egy riadt, copfos kislány. Nem irigylem őt, valószínűleg idén lett belőle ózonőr, és még amúgy sem tud sokat a társaság működéséről, de már egy krízishelyzet közepén találja magát. El tudom képzelni, mit érez. Az ő korában én a saját erőmmel sem voltam tisztában, és olyan dolgokra használtam az ózonmágiámat, amikre később rájöttem, nem lett volna szabad.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem tudom, de valakinek biztos az érdekében áll – válaszolok. – Valaki vagy valami előidézte.

– És ha megtaláljuk ezt a valamit, elpusztíthatjuk – kapcsolódik be Rufina is.

– És visszakapjuk az irányítást a természet felett – mosolyodik el Szvetlána. Most először tűnik lelkesnek, amióta hazaértünk.

– És helyreáll a rend az Ózonőr Társaságban – mondja apa mindenkinek, mintha csak az ő ötlete lett volna.

– Lényegében így működik, igen – bólogatok.

Zorán felhorkan. Mindenki feléje fordul.

– Lényegében? Tesó, ha ezt a szót kell használnod, már bajban vagyunk.

